

SAPTIRICI ÖNDERLER VE TEHLİKELERİ

Bismillâhirrahmânirrahîm.

el-Hamdü lillâhi rabbi'l-âlemîn. Hamden kesîren tayyiben mübâreken fîh, alâ külli hâlin ve fî külli hîn. Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn tâcü rüûsinâ Muhammedini'l-Mustafâ ve alâ âlihî ve sahibihî ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'l-cezâ.

Emmâ ba'd.

Fe-kâle Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem.

İnne ahvefe mâ ahâfü alâ ümmetî el-eimmetü'l-mudillûn.

Sadaka resûlullah fî mâ kâl ev kemâ kâl.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in mübarek hadîs-i şerîflerini okuyarak bilgimizi aktarmaya çalışıyoruz. Cenabı Hakk'ın rızasına ermeyi Allah cümlemize nasip eylesin. Ebü'd-Derdâ *radiyallahu anh'ten*, İbn Asâkir'in ve Ahmed b. Hanbel *rahmetullahi*

aleyh'in rivayet ettikleri bu hadîs-i şerîfte
Peygamber Efendimiz şöyle buyuruyor:

إِنَّ أَخَوْفَ مَا أَخَافُ عَلَى أُمَّتِي الْأَئِمَّةُ الْمُضِلُّونَ.

Inne ahfefe mâ ahafü alâ ümmetî. “Üm-
metim hakkında korktuğum şeylerin en kor-
kuncu en çok korktuğum.” *el-Eimmetü'l-mu-
dillûn.* “Şaşırtıcı, saptırıcı önderlerdir.”

Peygamber Efendimiz, Tevbe sûresinde
vasfedildiği gibi...

Bismillâhirrahmânirrahîm.

لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِنْ أَنْفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ
حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ بِالْمُؤْمِنِينَ رَؤُوفٌ رَحِيمٌ

*Lekad câeküm resûlün min enfüsiküm
azîzün aleyhi mâ anittüm harîsun aleyküm
bi'l-mü'minîne raûfün rahîm.*¹

Bize karşı şefkati çok, çok merhametli,
çok ref'etli, çok şefkatli, bizi çok seven, bizi
kollamaya, kayırmaya çalışan bir mübarek, Al-
lah'ın sevgili peygamberi...

¹ 9/Tevbe, 128.

Tabi seven insan, çoluk çocuğunu seven insan kayırmaya çalışır, kollamaya çalışır. Zararlardan korumaya gayret eder.

Peygamber Efendimiz de ümmetini sevdiği için, ümmetini tehlikelerden korumak istediği için bazı Őeylerden fazlaca korkuyor:

“Aman, bunlar ortaya çıkıp da benim mmetime zarar vermesinler.” diye korkuyor. “Aman Őunların zararı dokunmasın.” diye korkuyor.

Burada korktuklarından birisini öğrenmiş oluyoruz.

Peygamber Efendimiz *el-eimmetu’l-muddillu’n*’den korkuyor. *el-Eimme* “imamlar” demek. Ama imam, o zaman Şimdiki sade mânasıyla değil. Şimdi sade, basit, sıradan bir mânası var.

“Ha, sen imam mısın?”

“Ha yle mi, imam mısın, başka Şey değil misin?”

“Değilim.”

“İmam, vah vah vah!” filan gibi karşılanan.

Mühendis dese, doktor dese, “O, doktor bey nasılsınız? Mühendis bey nasılsınız?” diyecek.

Hele; “Ben bir yerde elçiydim.” deyince,

“Öyle mi? Arz-ı hürmet ederim efendim, aman şöyle oturmayın, böyle buyurun efendim! Rica ederim efendim, bir arzunuz filan var mı?”

Niye çarpıldı bu adam şimdi, “elçi” deyince böyle birden bire değişti. Sıradan adamı elçi yaparlar mı? Bir başkanın başka bir yerdeki temsilcisi, işlerini gören adam, mühim insan... Çok iyi terbiye görmüştür, iyi yetişmiştir. İyi yetişmişlerin arasından seçilmiştir. Tabi hürmet ediyor.

İmam da o devirde elçi sözü gibi, önemli bir söz. İmam demek Arapçada *emam*, “ön taraf” demek. *Verâ*, “arka taraf” demek.

İmam; “önde olan, önder olan” demek. “Bir kavmin önünde olup onları yöneten” demek. “Sevk edip götürən, idare eden” demek. İmam öyle bir mânaya geliyor.

“Peki hocam, bu camideki, mescitteki insanlara niye ‘imam’ demişler?”

Onlar da öne geçiyor da ondan. Cenâb-ı Hakk'ın huzurunda öne geçiyorlar, o kıraati yüksek sesle okurken ötekiler dinliyor. *Ve le'ddâlîn* diyince ötekiler “âmîn” diyor. “Allahu ekber” deyince “Allahu ekber” diyorlar, “yat” deyince yatıyor, “kalk” deyince kalkıyor ordan.

Ama bu mânası Peygamber Efendimiz'in zamanında da var, ama imam; “önder” demek.

Kimdir önder?

Mesela bir kabilenin reisidir. Veyahut müslümanların başına geçmiş olan insana derlerdi ki “imâmü'l-müslimîn.”

Müslümanların önderi, emîrü'l-mü'minîn de derlerdi, mü'minlerin emiri, komutanı, en başında olan; onun gibi. Tam mânası benziyor, imâmü'l-müslimîn. “Müslümanların önderi” demektir. Tamam, imam kelimesi mühim bir kelimeymiş, elçiden de daha yüksekmiş, “yüksek yönetici” demekmiş, “önder” demekmiş, anlaşıldı.

Mudillûn ne demek, onu da biliyoruz. *Ve le'ddâlîn* kelimesinden *dâllîn*'in ne olduğunu

biliyoruz. Fâtiha suresinde Kur'ân-ı Kerîm'de *dâllîn* “sapıklar” demek.

Mudillîn ne demek?

Aynı kökten. O da “saptıranlar” demek. Birilerini *dâllîn* hâline getiriyorsa bir adam öne geçip de -ona *mudil* derler.- ötekileri de dalaletle düşürüyor.

Sapanların sapması ayrı da onları kim saptırdı? Kim bunları raydan çıkardı, yoldan çıkardı, kim bunları saptırdı, kim bunları bu ters noktaya getirdi, kim bunları böyle şaşırttı?

Mudil, “saptırıcı” demek.

el-Eimmetü'l-mudillîn demek. Kavmin önüne geçmiş, topluluğun önüne geçmiş, onu yönetiyor ama yanlış yere götürüyor, ters yere götürüyor. Toplum ondan faydalanmayacak, toplum onu götürdüğü yerden zarar görecektir, kötü yere götürüyor.

Demek ki layık değilmiş. Toplumun ona uymaması lazımmış. Demek ki o adamın topluma önderlik yapacak hâli yokmuş.

“Peki, hocam, topluma önderlik yapacak hâli olmayan insanlar nasıl toplumun başına

geçiyor, hem layık değil, hem kafası dar, hem beceriksiz; toplumun başına nasıl geçiyor?”

Tabi birtakım meziyetleri var da ötekilerden öne geçiyor, yükseliyor, milleti kendisine bağlıyor. Bazı meziyetleri var. Kimisinin yüzü güzeldir. Kimisin sözü güzeldir. Kimisinin kafası çok çalışır... Bir sebepten toplum bakıyor ki bu adamda bir iş var.

Beğeniyor ama tam isabetli bir seçim değil. Bazen de birkaç tane toplumun önderliğini yapacak insan arasından, kabile kavim baskılarıyla, kulis faaliyetleriyle, birtakım oyunlar, entrikalarla, birisi ötekileri bastırıp öne geçiyor. Çeteler savaşı oluveriyor. Bazen en kuvvetli çetenin başkanı başa geçiyor. Böyle sebeplerden olabiliyor. Tabi çete başkanı olmasının da bir sebebi var ama bu sebeplerin hepsi güzel sebep değil.

Buradan müslümanlara bir ders çıkar ki bir kere bir müslüman -geçtiğimiz akşamlarda da burada Peygamber Efendimiz'in birkaç hadîs-i şerîfini duyduk- bir münafığa “ya seyyidî” bile demeyecek. “Ya seyyidî, ey benim efendim!” demeyecek.

“Efendim, buyurun.” Demeyecek.

Neden?

Çünkü münafık. Sonra fâsıkı, günahkârı methetmeyecek.

“Sen ağasın, paşasın, bir tanesin, çok iyi sıfatlara sahipsin...”

Dur bakalım, ne oluyorsun? Adam fâsık, günahkâr; ne diye methediyorsun?

a. Hayatın Ana Gayesi

Methetmeyecek. Müslüman kimin peşinde gideceğini düşünecek. Herkesin peşinden gidilmez.

Şair demiş ki; “Kılavuzu karga olanın, karga nereye götürecekse varacağı yer orası olur.”

Karga leş sever, leşin başına götürür. İyi olmayan insana tâbi olmayacak, iyi sanıp da tâbi olduğu bir insanın kötü olduğunu anlayınca bırakacak. “Aman ben ne yapmışım? Eyvah, yanlış bir iş yapmışım! Ya bu adam meğerse iyi değilmiş ya.” deyip bırakacak.

Çünkü kulların ana vazifesi; Cenabı Hakk’a güzel kulluk etmektir. Hepimizin bu hayattaki ana vazifesi budur.

Hayatın anlamı ne, hayatın gayesi ne, hayatta en mühim iş ne?

Hayatta en mühim iş, Allah'ın rızasını kazanmak, imtihanı başarmak.

Bu hayat ne?

Hayat zorlu bir imtihan. Bu zorlu imtihanında aldanırsan sınıfı geçemezsin. O kadar başaramazsan, kaybedersen, cup cehenneme düşersin. Cehennem de korkunç bir yer; Allah hiçbirimizi düşürmesin.

Cennete girmeye çalışmak lazım, cenneti kazanmaya çalışmak lazım. Hayat bir imtihan. O halde söylediğimiz söze de dikkat edeceğiz. Olur olmaz herkese de; “efendim, beyefendim, aslansın, parçasın, kaplansın” diye met-hetme yağdırmayacağız, peşinden gideceğimiz insana da iyi bir bakacağız; kimin peşinden gideceğimizi iyi seçeceğiz.

Millet, toplum bugün kimin peşinden gidiyor?

Kimisi artistlerin peşinden gidiyor. Bakıyorsun James Bond modası, James Bond çanta,

James Bond bilmem saç tıraşı, bıyık tıraşı, sakal tıraşı. Millet bazen artistler beğenildiği için onların peşinden gidiyor, onlara özeniyor.

Bir bakıyorsun bir toplantı var, bir pop mûsikîsinin meşhur şarkıcısı, çalgıcısı gelmiş, stadyumlar doluyor. Millet yerinde duramıyor, hop otuyor hop kalkıyor, gençliği çıldırtıyor. Ooo mazallah! Ve millet onu taklit ediyor. Onun giyimini taklit ediyor, onun saçını sakalını taklit ediyor. Ve onun sözünü taklit ediyor, “canını ver” dese verecek. Kızlardan bazıları hayranı olduğu kimse için kendisini arabanın altına atıyor, denize atıyor, intihar ediyor.

Kimisi particilerin peşinden koşuyor.

Bir insan niye bir partinin peşinden koşar?

İşte memleketi biz yöneteceğiz. Bizim aklımıza göre şöyle olursa memleket daha iyi olur. İşte İsveç sosyalizm ile ilerlemiş, ben de memlekete onu getireceğim, yok sosyalizmle olmaz da bak, Amerika liberalizm ile çok yükselmiş, ben liberal yolla her şeyi serbest bırakacağım, öyle yapacağım, yok onlarla olmaz. En iyisi bu milletin başına geçeceksin, yumru-

ğunu sıkacaksınız, silahı doğrultacaksınız, bu millet güdülmeye alışmıştır; hayrına, iyi olsunlar diye, diktatörlükle, zorbalıkla bunları alacaksınız, bir yere götüreceksin. Kaz güder gibi, koyun güder gibi güdeceksin. Bu millet ya koyun gibidir, ya kaz gibidir, ya bilmem ne gibidir; böyle olacak.

O zaman ne yapalım? Falanca partiye girerim. O partide hizmet ederim. O partiye girdiğin zaman parti disiplini, parti başkanına sevgi, saygı, bağlılık, ilçe teşkilatında kayıtlı olmak, aidatı ödemek vesaire kimisi onların peşinde gidiyor.

Kimisi bazı dini şöhretli liderlerin peşinde gidiyor.

“Ben filanca insana tâbi olacağım, ben filanca insana tâbi olacağım.”

Tabi hiç kimse aslında kendisinin yanılmasını istemez. Herkes doğru bir şey yapmayı istiyor. Bir seçme yapıyor ama Peygamber Efendimiz onun için buyuruyor ki; “Saptıran, şaşır-tan, sapıttıran önderlerden korkarım. Ümmetim için en çok korktuğum odur.”

b. Ortadoğu Ülkelerinin Durumu

Mesela Kaddafi var, Libya'nın başkanı. Adam hicrî takvimi değiştirdi, "Hacca gitmek gerekli değildir." dedi. Kur'ân-ı Kerîm'in yeni baskısını çıkardı; Avustralya'ya bile göndermiş.

Tevbe estağfirullah, fesübhanallah!

Hepsi kapattılar; Libya baskılarını geri gönderdiler. Kutularla bedava gönderiyor. Bu Libya ki bir zamanlar Senûsî tarikatının, mübarek insanları tarafından idare edilmiş. Mücahit insanlardı. Bunlar Osmanlı devresinde emparyalizmle, çok güzel çarpışmışlardı. Bizim istiklal harbine de girip yardım etmişlerdi, çok iyi insanlardı. Hakikaten de aydın insanlardı. "Çalışmak da lazım, ahlâklı olmak da lazım." diyorlardı.

Esasları arasında çalışmak, elinin emeğiyle geçinmek gibi güzel şeyler vardı. Şimdi başlarına bu adam geçti; "Özel mülkiyet yok." dedi, herkesin işine son verdi.

Parayı değiştirdi; cebinde milyonları olan insan -parası geçmeyiverince- beş parasız kaldı. Bu yüzden çıldıranlar oldu. Bir kavmin

başına geçti, kavmin parasını götürüyor, “Yugoslavya’ya yardım” diye veriyor.

“Yugoslavya, Sırlar Boşnakları, müslüman kardeşlerini eziyor; onlara yardım et.”

Hayır. Sırlara yardım ediyor. Hangi akla, hangi mantığa hizmet ediyorsa ama Libya’ya faydalı olmuyor. Al işte misal.

Suriye’nin başına “Hafız Esed” geçmişti. Şimdi onun oğlu geçti. Hafız Esed’i herkes tanıdı. Oğlunu kimse bilmiyor ama bilinen bir şey var ki Suriye’nin genel yapısında yeri olan bir kabile değil. Hafız Esed çok küçük bir kabilenin Alevî Nuseyrî’nin [değil] başkanı.

Nuseyriler de itikat bakımından çok bozuk bir Alevî zümre. Onlar da orduyu elde etmişler, ordudaki öteki Alevî grupları da yenmişler. Ondan sonra hâkim olmuşlar, başkanlarını seçmişler.

Büyük ekseriyet Sünnî, nüfusun yüzde sekseni, doksanı Sünnî. Yüzde onu Alevî. Alevî evinin içinde de bu çok küçük bir zümre. Ama artık ne oyunlarla, nasıl başa geçtiyse geçmiş. Ordu ellerinde, komünizmi getirmiş.

Kadınlar da askere gidiyor, Şam sokaklarında başörtülü gezen kadınların; “Açacaksın başını!” diye, başörtüsünü çekiyorlar. Al sana bir örnek işte. Bir kavmin başına geçmiş, nereye götürüyor?

Al sana bir Saddam Hüseyin. Saddam Hüseyin’in yaptıkları; zulümler, savaşlar hangisi haklı? Hangisine hak verebilirsin? İran’a saldırdığına mı hak verirsin? Halepçe katliamına mı hak verirsin? Kuveyt’e saldırdığına mı hak verirsin? Şimdiki yalanlarına mı hak verirsin?

Memleketi ne hâle getirdi? “Kahraman” diye onu alkışlayanlar, hala onun peşinden gidenler var.

Hakikaten Peygamber Efendimiz ne buyurduysa çok güzeldir. Bu asırda da misallerini görüyoruz; bir kavmin başına kötü bir idareci geçerse kavim ondan çok zarar görüyor. Tabi bir gizli ilâhî kanun var, gizli ilâhî bir kâide, kural var.

Nedir?

İnsanlar layık oldukları idareyle idare olunurlar. Ahâli iyi olursa Allah iyilerini nasip eder. Ahali cezayı hak etmişse Allah başlarına

bir musibet musallat eder. Musibet adam musallat eder.

Müslümanların şunu çok iyi bilmeli ki kendilerinin iyi olmaya çalışması lazım. İyi olanı istemesi lazım, iyi olan için dua etmesi lazım. İyi olmayan şeye de yüz vermemesi lazım. İyi olmayan şeye taviz vermemek lazım.

Kötüyü methetmemek lazım, kötüye destek olmamak lazım. Bunların hepsi vebal getirir. Tabi zülüm yapılıyor, engellenmiyor. Zalim destekleniyor, alkışlanıyor. O zaman Allah ceza olarak, yönetimi kötü insanların eline veriyor.

Allah bir kere kendimize, bizzat bize sevdiği kul olmayı nasip etsin. Çünkü herkes kendi hayatından sorumlu, herkes imtihanda, şu imtihanı başarmayı Allah hepimize nasip etsin, bir.

İkincisi Allah Ümmet-i Muhammed'e yardım etsin. Ümmet-i Muhammed bir asırdır, iki asırdır daima sıkıntı içinde. Her yerde, her yerde baskı altında. Her yerde başı dertte, her yerde sömürülmekte, her yerde büyük sıkıntılar altında. Allah yardımcısı olsun.

Bunun çaresi vardır. Müslümanların birleşmesi lazım. El birliğiyle hareket ederlerse her şey düzelir. Çünkü birlikten kuvvet doğar. Ama onu da beceremiyorlar.

“Arap oldukları için bizi sevmiyorsa bile hadi Araplar birleşsin!” Araplar, bir “arap birliği” dediler uzun yıllar, Nasr zamanında. Yaşlı olanlar hatırlar; korkunç propaganda yayınlarıyla, “Araplar birleşmeli.” diyorlardı.

el-Urube, el-urube “Arapçılık, arap ırkçılığı” diyorlardı ama bir Suriye ile Mısır bile birleşemedi. Birleşti de “Birleşik Arap Cumhuriyeti” oldu da ondan sonra götüremedi.

Tunus’la Cezayir birleşmez. Cezayir’le Fas birleşmez, Libya’yla Mısır birleşmez, Suriye ile Irak birleşmez ama her birisi birbiriyle çatışmaya gelince arslan kaplan kesilir. Hepsi birbiriyle kavgalı, neden?

Saptırıcı idarecilerin emri altında oldukları için. Allah oyunlara gelmemeyi nasip etsin. Bizim; toplumlarımıza çok sorumluluklarımız var. Ona göre Allah’ın rızasına göre hareket etmeyi Allah cümlemize nasip etsin. Bu biraz acı, üzücü, hüznölendirici bir konu oldu.

İkinci hadîs-i şerîf, cennetlik insanlar ile ilgili bir hadîs-i şerîf. Üç hadis okuyorduk. İkinci cennetliklerle ilgili; onu okuyalım.

Peygamber Efendimiz buyuruyor ki;

إِنَّ أَدْنَىٰ أَهْلِ الْجَنَّةِ مَنْزِلَةٌ لَيَنْظُرُ فِي مَلِكِهِ أَلْفِي
سَنَةٍ يَرَىٰ أَقْصَاهُ كَمَا يَرَىٰ أَدْنَاهُ، يَنْظُرُ أَرْوَاجَهُ
وَوَحْدَمَهُ وَسُرْرَهُ؛ وَإِنَّ أَفْضَلَهُمْ مَنْزِلَةٌ لَمَنْ يَنْظُرُ فِي
وَجْهِ اللَّهِ تَبَارَكَ وَتَعَالَىٰ كُلَّ يَوْمٍ مَرَّتَيْنِ.

Inne ednâ ehli'l-cenneti menziletên leyenzuru bi-mülkihî elfe senetin yerâ aksâhü kemâ yerâ ednâhü yenzuru ezvâcehû ve hademehû ve surûrehû ve inne efdalehüm menziletên lemen yenzuru fî vechi'llâhi tebâreke ve Teâlâ külle yevmin merrateyn.

Abdullah b. Ömer *radıyallahu anhümâ'*dan rivayet olunmuş. Ahmet b. Hanbel, Ebû Şeyh ve Hâkim rivayet etmiş, *rahmetullahi aleyhim ecmaîn*, büyük âlimler.

Peygamber Efendimiz cennet ehlini anlatarak buyuruyor ki;

İnne ednâ ehli'l-cenneti menziletên.

“Derecesi en aşağıda olan bir cennetlik insan...”

c. Cennetteki Dereceler

Cennette insanlar derece derece. Cennetteki en yüksek dereceli insan, Peygamber Efendimiz. *Makâm-ı mahmûd*'un sahibi; cennetin en yüksek derecesi orası.

Ondan sonra enbiyâullah, evliyâullah. Enbiyânın da, peygamberlerin de azîm olanlarının, mübarekliklerine göre cennette dereceleri var. Cennetteki sıralamada derecesi, rütbesi en aşağı olan bir kimse cennete girmiş de; bir hadîs-i şerîfte “cennetteki derecelerin Kur’ân-ı Kerîm âyetleri kadar olduğu” bildiriliyor ve insanların cennetteki bu derecelerine, “Hadi bakalım, Kur’ân-ı Kerim’den oku.” denileceği, okudukça yükseleceği, Kur’ân-ı Kerîm’in tamamını bilenlerin en yükseğe çıkacağı bildiriliyor.

Müslümanların derecelendirilmesi böyle olacak. Kur’ân-ı Kerîm’i ne kadar iyi bilirse, ne kadar âyet okuyabilirse, derecesi o kadar yukarıya çıkacak. Her âyette bir derece yukarıya çıkacak.

Onun için mümkün olduğu kadar çok âyet ezberlememiz lazım. Amme cüzünden ezberlemeye başlarsınız, Tebareke cüzüne doğru, geriye doğru ezberleye ezberleye, ezberinizi arttırırsınız. Çünkü okuduğunuz âyetler kadar dereceniz yüksek olacak.

Kur'ân-ı Kerîm'e çok çalışmamız lazım. Derecesi en aşağıda olan cennetlik, *le yenzuru bi-mülkihî*, Allah'ın kendisine verdiği cennet-teki mülküne bakar.

Allah kendisine neler vermişse mülküne bakar.

Ne kadar?

Elfeyn sene. “İki bin senede dolaşır.”

Mülkünü tam dolaşması gerekirse iki bin sene, en aşağısı... Bu rütbesi en aşağıda olan iki bin senede mülkünü dolaşacak kadar. Cenâb-ı Mevlâ öyle geniş yer verir.

Yerâ aksâhü kemâ yerâ ednâhü. “Mülkünün her tarafını Allah ona gösterir, görür. Ta en uzağını gördüğü gibi en yakını da görür.”

O da Allah'ın verdiği bir ikram; iki bin senede gezilecek koca mülkü nasıl görecekse. Ama en uzağını en yakını görür gibi görür.

“Her tarafına hâkimiyeti var, her tarafı gözünün önünde, her tarafını görür.” buyuyor Peygamber Efendimiz.

Ve yenzuru ezvâcehû ve hademehû ve surûrehû. “Hurilerden zevcelerine bakar, onları görür ve *hademehû* gılmanını, izmetçilerini görür, kendi mülkündeki hizmetçilerini görür.”

Ve surûrehû.

Surûr de, serir kelimesinin çoğuludur. Tahtlarını, koltuklarını hepsini görür. Hurilerini görür, gılmanını görür, kölelerini, hizmetçilerini, tahtlarını, köşklerini, hepsini görür; en yakınını gördüğü gibi, en uzağını da görür.

Ve inne efdalehû menziletên. “En yüksek dereceli olanlar da.” *Lemen yenzuru fî vechi’llâhi.* “Cenâb-ı Mevlâ’nın cemalini seyran eyler.” *Tebâreke ve Teâlâ külle yevmin merrateyn.* “Her gün iki defa Cenâb-ı Mevlâ’nın cemalini seyretme şerefine nâil olur.”

Cennetteki zevklerin, sefaların, sevinçlerin, güzelliklerin, saadetlerin haddi hesabı,

sonu yoktur. O kadar çoktur. Gözlerin görmediği, kulakların işitmediği, akla hayale gelemecek, -insan otursa, hayal etse hayal edemeyeceği- kadar nimetler çoktur.

Bu nimetlerin en güzeli, cennette güzel-ler güzeli Cenâb-ı Hakk'ın cemalini seyretmektir. İşte derecesi en yüksek olanlar günde iki defa Cenâb-ı Mevlâ'nın cemalini seyredcekler.

Allahu Teâlâ hazretleri bizi azaba uğramadan cennetine girenlerden eylesin ve cemalini seyran eyleyenlerden eylesin.

Ve üçüncü hadîs-i şerîf:

إِنَّ أَدْنَى ذَرَعاتِ الْمُجَاهِدِينَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ عَدْلُ
صِيَامِ سَنَةٍ وَقِيَامِهَا. قِيلَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، وَمَا أَدْنَى
ذَرَعاتِ الْمُجَاهِدِينَ؟ قَالَ: يَسْقُطُ سَوْطُهُ وَهُوَ نَاعِسٌ
فِيأُخِذُهُ

İnne ednâ zereâti'l-mücâhidîne fî sebîlillâhi adlû siyâmi senetin ve kıyâmihâ kıyle yâ Resûlallah, ve mâ ednâ zereâti'l-mücâhidîn? Kâle yeskutu savtuhû ve hüve nâisun fe-yenzilü fe-ye'huzühû.

Bir de rivayeti varmış. *Fe-yenzuru*. Ben de öyle tahmin etmişim. *Fe-ye'huzühû*. Bu da bugünkü sohbetimizde üçüncü hadîs-i şerîf:

Müjdeli bir hadîs-i şerîf. Peygamber Efen-
dimiz buyuruyor ki;

İnne ednâ zereâti'l-mücâhidîne fî sebîlillâhi adlû siyâmi senetin ve kıyâmihâ.
“Allah yolunda *fî sebîlillah* cihad edenlerin en ufak bir zahmeti, en ufak bir sıkıntısı, en ufak bir yorgunluğu; *adlû siyâmi senetin ve kıyâmihâ* bir sene oruç tutmak, bir sene boyunca namaz kılmaktan hâsıl olacak sevap kaddardır.”

Küçük bir zahmeti. Mücahidin, Allah yolunda cihada çıkmış insanın, en küçük bir zahmetinin mukabili ne kadar sevapmış, en küçük zahmetinin bile karşılığı ne kadarmış; bir sene oruç tutmak kadar, bir sene boyunca namaz kılmak kadar. O kadar sevapmış.

Soruyorlar:

Kıyle ve mâ ednâ zereâti'l-mücâhidîn.
“Mücahitlerin en küçük zahmeti nedir yâ Resûlallah?” diye soruyorlar.

Misal veriyor, Peygamber Efendimiz buyuyor ki;

Kâle yeskutu savtühû ve hüve naisun. “Bineğindeyken, yorgunluktan uykusu gelince kamçısı yere düştü. Bineğinin üstünde uyuklarken gidiyor, kolay değil. Öyle yatak koltuk, öyle yumuşak örtüler yok, atının üstünde. Düşman korkusu var, yatamaz uyuyamaz.”

Ne demişler atasözünde:

“Su uyur düşman uyumaz.”

Ne demek, “su uyur düşman uyumaz”

Kimse bilemiyor; ben biliyorum da seviniyorum. Onun için kimsenin bilemediğine de memnun oluyorum. İnsanın nefsi çok hoşlanıyor, siz öğrendiniz. “Su” eski türkçede “asker” demek. Subaşı, “asker başı” demek.

Su uyur düşman uyumaz.

Millet “su uyur” deyince, böyle bir durgun su sanıyor. Değil.

“Ey komutan, dikkat et, senin askerin uyur, su uyur. Ey subaşı, ey komutan, asker uyur ama düşman uyumaz ha, tam uyurken gelir saldırır. Tam en zayıf zamanını kollar.

Ayaktayken, siperdeyken saldırmaz, tam senin askerin uyuduğu sırada saldırır.”

Onun için tabi cihad eden insan uykusuz kalır. Epeyce zaman uyumamış, atının üstünde de gidiyor, uykusu da gelmiş, kolay değil.

Bizim arkadaşlarla Hicaz’a bir kara yolculuğumuz oldu. Benim de ehliyetim filan yok o zaman, ben de arabadayım. Arkadaş gözlerini ovuşturuyor, artık gözleri kapanıyor, arabayı süremeyecek.

Arabanın sahibi bana dedi ki; -güzel Chevrolet Impala Amerikan arabası, kuyruklu filan, şöyle büyük arabalardan bir araba-

“Hocam, gel arabayı kullan.”

“Benim ehliyetim yok.” dedim.

“Ya hocam, şimdi ehliyete bakacak durum mu?” dedi, Arabistan topraklarına girdik, çölde gidiyoruz. Çok uykusuz kaldık. Arabayla kara yoluyla hacca gidiyoruz. “Kullan.” diyor, ben de diyorum ki “ehliyetim yok.” “Olsun.” diyor, “Ehliyetin olmasa da kullan.” Haklı.

Artık orada ehliyete bakacak durum yok. Kafileden kopamıyorsun, kafiyle beraber git-

mek zorundasın, uyku da çok gelmiş, gözü kapanıyor, tutamıyor kendisini; “Gelsene hocam, direksiyona geç.” diyor. Ben diyorum ki “Ehliyetim yok.”

“Boş ver ehliyeti, gel.” diyor.

Ben diyorum ki “Bak, o yuvarlak şeyin böyle yapıldığı zaman arabanın bu tarafa gittiğini biliyorum, böyle yapıldığı zaman da bu tarafa gittiğini biliyorum ama aşağıdaki karışık şeyleri bilmiyorum. Ayağını aşağıda bir şeylere basıyorsun, çekiyorsun, onlardan hiç haberim yok.”

O zaman hakikaten de hiç araba kullanmayı bilmiyordum. Hatta askerdeyken, yedek subayken; “Bu ilçede kolay ehliyet veriyorlar, kursa gidelim, ehliyet alalım.” dediler.

“Ben fakirim ben ne zaman araba sahibi olacağım. Araba sahibi olmam.” diye ehliyet de almadım, sonradan pişman oldum. Ama ben aşağıdaki şeylerin ne işe yaradığını bilmiyorum; bir ona basıyor, bir ona basıyor. Onlardan haberim yok. Bir de böyle bir şeyler yapıyor onlardan da haberim yok. Neticede gideme-

dik, direksiyona geçemedim. Halbuki bilseydim arkadaşına çok yardımım olacaktı, artık o zorlana zorlana arabayı sürdü.

Şimdi burada da Peygamber Efendimiz öyle bir misal veriyor:

“Uyuklarken kamçısı yere düşer.”

Uyukladı, elinde kamçısı vardı, yere düştü.

Fe yenzilü. “İner.” *Fe-ye’huzühû.* “Yerden kamçısını alır.”

Kamçısı düşünce kamçısını alır.

Bu nedir?

Zahmettir.

Atın üstündeydi, aşağıya indi, kamçısını aldı, tekrar atına biniyor. İşte bir zahmet.

“En küçük bir zahmetinin mükâfâtı; bir sene oruç tutmak kadar, bir sene namaz kılmak kadar” dedi.

Misalini böyle verdi Peygamber Efendimiz. Cihad çok sevap, cihad çok çok sevaplı bir ibadet, çok önemli bir ibadet; çünkü Müslümanlığın şerefi, mü’minlerin hürriyeti, ezanların devamı, İslâm’ın bekâsı cihadla kâimdir.

Cihad olmayınca, camiler yıkılıyor, minareler yıkılıyor, insanlar öldürülüyor, toplu mezarlara gömülüyor, kadınlar esir alınıyor, çocuklar öldürülüyor, neler neler oluyor. Hem tarihte olmuş hem de günümüzde görüyoruz, gördük.

İşte Bosna, Çeçenistan, işte başka diyarlar... Mü'minlerin Allah yolunda cihad etmesi şart. Tabi bu cihad Allah yolunda cihad, fî sebîlillah cihad.

Allah yolunda cihadın çeşitleri çoktur. Cihadın hepinizin bildiği iki büyük çeşidi var:

Cihâd-ı ekber, cihâd-ı asgar. “Daha büyük cihad, daha küçük cihad.”

d. En Büyük Cihad

Daha büyük veya en büyük cihad hangisi?

Kişinin kendi nefsinin yenmesi, kendi nefsiyle çarpışması, nefsi emmâresini yenmesi... Çünkü insanın nefsi, insana kötülükler yaptırıyor, hevâ-i nefesine uydurtuyor, haramlara kaydırtıyor. İbadetleri terk ettiriyor, gevşetiyor, zevke daldırıyor, her şeyi yapıyor.

Nefisle cihad etmek lazım. Nefis kötülüğü emrettiği zaman; “Olmaz öyle şey!” demesi

lazım. Tembellendiği zaman; “Kalk!” demek lazım.

“Uykum var, gece de geç yattım, dokunma bana!”

“Sabah namazının vakti geldi; kalk bakalım!” demek lazım. O da istemiyor ama sen kuvvetli olursan istememesi para etmez. Hop kalkarsın; nefis de ne yapsın, bir Şey diyemez.

Nefisle cihad! En büyük cihad bu.

Sonra düŐmanla cihad... İŞte Sırp, işte Rus, işte Şu, işte bu... Yerine göre, zamanına göre...

Peki başka?

İslâm’ın hücuma uğradığı her konuda, İslâm’ı yükseltmek, azîz kılmak, Allah’ın dinini yaymak için her karşı çalıŐma cihaddır. Karşı taraf İslâm’ı söndürmeye çalıŐıyor, bizim çocuklarımızı hıristiyan yapmaya alıŐıyor. Bizim ocuklarımızı dinden çıkarmaya alıŐıyor. Biz de çocuklarımızı müslüman yetiŐtirmeye çalışıyoruz. Al sana cihad, al sana zorlu bir mücadele...

Yabancı bir diyardasın, çocuklar haftanın beş günü onların elinde, televizyon onlarda, radyo onlarda, toplum onlarda. Sen çocuğuna

bakıyorsun; “ya evladım, çocuğum, yapma böyle!” diyorsun ama dinlemiyor.

Hâkim olamıyorsun, sahip olamıyorsun, bir de bakıyorsun ki senin dedenin söylediğinden, senin babanın sana öğrettiğinden çok farklı bir yola gitmiş seni de beğenmiyor, söz de dinlemiyor, âsi bir evlat oluyor.

Bilmiyorum burada nasıldır? Avusturalya’da esrara alışıyorlar, her taraf aynı mı? Allah korusun.

Bu çocukların kurtarılması; al sana bir cihad işte!

İslâm’ın bilinmediği yerde İslâm’ın öğretilmesi; al sana bir cihad.

Cahillikle savaş, mektep kurmak, dernek kurmak.

Şimdi burası benim hoşuma gidiyor, İsveç hoşuma gidiyor.

Neden?

Topluma faydalı olan her faaliyete devlet destek veriyor.

Senin topluma faydan mı var?

Var.

Eğitim mi yapıyorsun?

Yapıyorum.

Hemen destek oluyor. Bizdeki gibi köstek olmuyor. Biz Allah rızası için kalktık, mektepler açtık, açtık, açtık. Her ilde, her ilçede açmaya çalıştık, en büyük düşman sayıldık. Mekteplerimize müfettiş, müfettiş, müfettiş!

“Hayır yapalım.” diye vakıflar kurduk. Vakıflarımıza teftiş, teftiş, teftiş!

“Bir senelik hesaplarını getirin. Üç senelik, beş senelik hesaplarını getirin; kurulduğu zamandan beri...”

Ben hayır yapmakla meşgulüm, sivil toplum örgütüyüm. Demokrasilerin vazgeçilmez müesseseleri, sivil toplum örgütleridir.

Sen İsveç'ten sivil toplumları al, ne kalır?

Hiçbir şey kalmaz.

En iyi niyetle orman bakanlığı, çevre bakanlığı kurulmadan evvel ben çevre dernekleri kurdurdum. En çok da Konya'yı düşünerek dedim ki;

“Bak Ankara'dan Konya'ya giderken bütün topraklar çıplak, ağaç yok! Uğraşalım; her

tarafı, çevreyi güzelleştirelim, ormanlaştıralım, ağaçlandıralım.”

Eskiden ağaçlıkmış, Hasan Dağı'nın etrafından dolaşıyorsun, Aksaray'dan Niğde'ye Bor'a giderken dağın etrafından dolanıyorsun, çıplak dağ...

Diyorlar ki;

“Hocam, eskiden bu dağlar böyle değildi. Oralarda iki insanın bir araya gelip tutamayacağı kökler vardı.”

Zamanında ağaçlar varmış. Hepsi gitmiş. Kaç tane çevre derneği kurduk, unuttum. Zamanın çevre bakanı geldi, bize teşekkür etti ama tabi biz bunları Allah rızası için yapıyoruz. “Birisi beğensin veya beğenmesin.” diye değil veya dünya menfaati için değil ama insan üzülüyor.

Çocuklarımızı eğitmek istiyoruz, hayır yapmak istiyoruz, yeşillendirmek istiyoruz. Yine de en büyük düşman olarak biz görünüyoruz. Ama burada güzel. Burada dernek kurduğun zaman, faaliyet yaptığın zaman, üye sayısını arttırdığın zaman, bir gelişme gösterdiğin zaman; “Ben şu kadar öğrenci eğittim, şunları

gösterdim.” dediğin zaman devlet memnun oluyor, iyiliği anlıyor.

Halka teşekkür etmeyen, halka şükretmeyen Cenabı Hakk’a hiç şükredemez. Sana birisi bir iyilik yaptı mı şükredeceksin, teşekkür edeceksin:

“Allah senden razı olsun Mehmet, Allah senden razı olsun kardeşim!”

Çünkü iyilik yapmış. İyiliğe teşekkürsüz olmaz.

Allahu Teâlâ hazretleri cihadın her çeşidini tavsiye ediyor. İnsan bunu akılla basîretle anlayabilir.

Hangi zamanda, nerede, neyi yapmak lazım?

Zaten “hikmet” dediğimiz şey nedir?

“Bir şeyi yerli yerinde yapmak” demek.

Peygamberlerin güzel sıfatları var başka insanlarda olmayan yüksek sıfatları güzel o sıfatlardan bir tanesi nedir?

Peygamberlerin sıfatlarından bir tanesi hikmet. “Bir şeyi yerli yerince, eksiksiz, kusursuz, güzel yapmak” demek.

Allah bizi her şeyi rızasına uygun, dinimizin ahkâmına uygun, sevaplı, güzel şekilde yapmaya muvaffak eylesin. Onu göstereyim, ilham etsin, iyi müslüman olarak yaşayalım.

İşte geldik, işte gidiyoruz. Sakallarımız ağardı. Evlendik, çoluk çocuğa karıştık. Kimimiz torunlara kavuştu. İşte geldik, işte gidiyoruz.

Allah şu imtihanı başarıp huzuruna sevdiği kul olarak varmayı nasip eylesin. Cennetiyle müşerref eylesin. Şu ballandıra ballandıra anlattığımız, dinlediğimiz cennetlere sahip olmayı nasip eylesin. Cemâlullahı görmeyi nasip eylesin, Rıdvân-ı Ekber'ine cümlemizi nâil eylesin.

el-Fâtiha...

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
11 Cemâziye'l-Âhir 1421 / 10.09.2000

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü